

The Dark Divine

Fekete bárány

B R E E D S P A I N

BREE DESPAIN

The Dark Divine

Fekete bárány

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

Bricknek,

mert évekkel ezelőtt hazahoztad

azt a laptopot, és azt mondtad:

„El kellene kezdened írni.”

Téged szeretlek a legjobban a világon.

Örökké,

BREE

Áldozat

Vér ömlik a számba. Tűz ég az ereimben. Visszanyelek egy üvöltést.

Az ezüstkés megcsúszik – enyém a választás.

Én vagyok a halál vagy az élet. Én vagyok az üdvözítő vagy a pusztító.

Angyal vagy démon.

Én vagyok a kegyelem.

A késem lecsap.

Ez az én áldozatom...

Én vagyok a szörnyeteg.

ELSŐ FEJEZET

A tékozló fiú

EBÉD UTÁN

– Grace! *Muszáj* megnézned az új srácot! – ugrált hozzám April az alsóévesek folyosóján. Néha a régi cocker spánielemre emlékeztetett: szinte mindentől izgatottan remegett.

– Annyira dögös? – Majdnem elejtettem a hátizsákomat. Hülye kombinációs zár.

– Dehogy! Ez a srác totál gáz. Az utolsó két sulijából kirúgták, ráadásul Brett Johnson szerint feltételeken van. – April elvigyorgott. – Különben is, mindenki tudja, hogy Jude a legdögösebb srác. – Oldalba bökött.

Tényleg elejtettem a hátizsákomat. A krétáim szétszóródtak a lábam előtt.

– De nem nekem – morogtam, és leguggoltam, hogy összeszedjem a krétákat. – Jude a bátyám, emlékszel?

April a szemét forgatta.

– De tényleg kérdezett rólam ebédnél, ugye?

– Aha! – Szétválogattam a krétadarabokat. – Azt kérdezte: „Hogy van April?”, és én azt mondtam: „Jól”, aztán odaadta a fél pulykás szendvicset. – Esküszöm, ha April nem lenne annyira ragaszkodó, biztos lennék abban, hogy ő is csak azért barátkozik velem, hogy a bátyámat becserkésze – mint a lányok többsége a suliban.

– Siess! – mondta, s hátrapillantott a válla felett.

– Igazán segíthetnél! – Egy törött krétával odaintettem neki. – Ezeket most vettem, mikor visszafelé jöttem a kávézóból.

April leguggolt, és felvette a kéket.

– Egyébként mit akarsz ezekkel? Azt hittem, szénnel dolgozol.

– Azzal valahogy nem néz ki jól. – Kivettem a krétát a kezéből, és visszatettem a dobozba. – Előlről kezdem.

– De holnap kell beadni.

– Nem adhatom be, ha nem jó.

– Szerintem nem néz ki rosszul – mondta April. – Úgy látom, az új srácnak is tetszik.

– Hogy mi?

April felugrott, és megragadta a karomat.

– Gyere. Ezt látnod kell. – A rajzterem felé indult, közben engem is magával húzott.

Erősen megmarkoltam a krétáimat.

– Olyan fura vagy.

April nevetett, és meggyorsította a lépéseit.

– Már itt is van – mondta Lynn Bishop, ahogy ráfordultunk a művészeti termekhez vezető folyosóra. Az ajtóban egy csoportnyi diák gyűlt össze, de szétváltak előttünk, amikor odaértünk. Jenny Wilson rám nézett, és súgott valamit Lynn-nek.

– Mi olyan nagy ügy? – kérdeztem.

April odamutatott.

– Az.

Megálltam, és rábámultam. A srác jócskán túllépte a Szentháromság gimi öltözködési szabályzatát: lyukas wolfsbane-es pólót és kopott, térdnél tépett farmert viselt. Bozontos, feketére festett haja

elrejtette az arcát, fehér kezében egy hatalmas papírlapot tartott. Az *én* szénrajzom volt az, és az *én* helyemen ült.

Otthagytam a bámészkodókat, és odamasíroztam az asztalhoz.

– Bocsánat, de ez az *én* helyem.

– Akkor biztosan te vagy Grace – mondta anélkül, hogy felnézett volna. Volt valami rekedtes a hangjában, amitől felállt a szőr a karomon.

Hátraléptem.

– Honnan tudod a nevemet?

Az ebédidőre is elől hagyott felszerelésemre mutatott, amin rajta állt a nevem.

– Grace Divine. – Felhorkant. – A szüleidnek biztosan valami istenkomplexusuk van. Lefogadom, hogy az apád pap.

– Lelkész. De semmi közöd hozzá.

Feltartotta maga előtt a rajzomat.

– Grace Divine. Biztosan nagyszerű dolgokat várnak tőled.

– Így van. És most tűnés!

– Ez a rajz minden, csak nem nagyszerű – mondta. – Az összes ágat rosszul rajzoltad meg, és ez a bütyök felfelé kellene, hogy álljon, nem lefelé. – Vékony ujjai közé kapta az egyik rajzszemenet, és rajzolni kezdett a papírra.

Arcátlansága felháborított, de szinte hihetetlen volt az a könnyedség, amellyel a vastag és vékony fekete vonalakat mutatós faágakká kanyarította. Az a fa, amellyel egész héten gyötrődtem, életre kelt a papíron. Kisujjának oldalával elmaszatolta a szenet a törzsen – ami Barlow osztályában kifejezetten tilos –, de az egyenetlen összemosódás pontosan olyan hatást váltott ki, mintha fakéreg lenne. Figyeltem, hogyan árnyékolja az ágak alsó részét, de

azután elkezdte kijavítani a bütyköt a legalsón. Honnan tudhatja, milyennek kell lennie annak a bütyöknek?

– Hagyd abba! – szóltam rá. – Az az enyém. Add vissza! – Megfogtam a papírt, de ő visszahúzta. – Add oda!

– Csókolj meg! – mondta.

Hallottam, hogy April felkiált.

– Mi van? – kérdeztem.

A srác a rajz fölé hajolt. Arcát még mindig eltakarta a bozontja, de egy fekete kőből készült medál csúszott ki az inge alól.

– Csókolj meg, és visszaadom.

Megragadtam a szenet tartó kezét.

– Ki a fenének képzeled magad?

– Szóval nem ismerd meg? – Felnézett, és kisimította a haját az arcából. Arca sápadt volt és beesett, de a szemébe nézve elakadt a lélegzetem. Ugyanazok a sötét szemek, amiket régen „sársütinek” hívtam.

– Daniel? – Elengedtem a kezét. A széneceruza nagyot koppant az asztalon. Az agyamban millió kérdés tolongott. – Jude tudja, hogy itt vagy?

Daniel a nyakában lógó fekete medálra fonta az ujjait. Ajka szétnyílt, mintha beszélni akarna.

Mr. Barlow lépett oda hozzánk, karját összefonta hordószerű mellkasa előtt.

– Mondtam, hogy jelentkezz a tanácsadó irodájában, mielőtt az osztályhoz csatlakozol – mondta Danielnek. – Ha engem nem tisztelsz, fiatalember, talán nem tartozol ide.

– Épp menni készültem. – Daniel hátratolta a székét, és eloldalazott mellettem, festett haja a szemébe lógott. – Viszlát később, Gracie.

Ránéztem a szénrajzra, amit otthagyt. A fekete vonalak egy magányos, ismerős fa körvonalát formálták. Kifurakodtam Mr. Barlow és a többiek mellett, akik az ajtóban ácsorogtak.

– Daniel! – kiáltottam. De a folyosón nem volt senki.

Daniel mindig is értett az eltűnéshez. Sőt, ehhez értett a legjobban.

VACSORA

Hallgattam, ahogy a kések és villák megcsörrennek a tányérokra, és előre rettegtem, mit fogok mondani, amikor rám kerül a sor a Divine család hírhedt napi rituáléján – a vacsora „na és mit csináltál ma?” részén.

Apa volt az első. Elég izgatott volt a parókia által szponzorált jótékonyági akció miatt. Biztos voltam benne, hogy jól jött neki ez a változás. Az utóbbi időben olyan sokat rejtőzködött az irodájában, hogy Jude és én már azzal viccelődtünk, hogy biztosan új vallást akar alapítani. Anya az új gyakorló orvosról mesélt, akit a klinikán kapott, és hogy James baba megtanulta a *borsó*, *alma* és *teknős* szavakat a bölcsiben. Charity jelentette, hogy ötöst kapott kémiaiából.

– A legtöbb barátomat rávettem, hogy adományozzanak kabátokat a jótékonyági akcióhoz – jelentette be Jude, miután apró darabokra vágta James baba fasírtját.

Nem lepett meg. Rose Crestben néhányan azt állították ugyan, hogy Jude jósága csak színjáték, de ő tényleg jó volt. Mert hát ki más adná fel utolsó éves szabadságát, hogy hetente háromszor független tanulmányokat folytasson a parókián? Vagy ki vállalná, hogy ne jusson be az egyetemi hokicsapatba a barátaival, csak mert

nem hajlandó elég rámenősnek lenni? Néha nehéz volt a húgának lenni, de szinte lehetetlen volt *nem* szeretni Jude-ot.

Utáltam arra gondolni, milyen hatással lehetnek rá a híreim.

– Az nagyszerű – mondta apa Jude-nak.

– Aha. – Elvigyorodott. – Tegnap elmondtam mindenkinek, hogy adományozok egy kabátot, és bátorítottam őket, hogy segítsenek.

– Melyik kabátot adod oda? – kérdezte anyu.

– A pirosat.

– A North Face-eset? De az gyakorlatilag még új.

– Mert alig hordtam az elmúlt három évben. Önző dolog, hogy ott tartom a szekrényben, mikor valaki más hasznát vehetné.

– Jude-nak igaza van – mondta apa. – Szükségünk van jó minőségű ruhákra. Még nincs hálaadás sem, de máris egy újabb rekordhideg telet jósolnak.

– Éljen! – ujjongott Charity. Anya morgott. Soha nem értette, hogy a minnesotaiak miért örülnek annyira a rekordot döntő télnak.

Épp a krumplipürét tologattam a tányéron a villámmal, mikor apu felém fordult, és feltette azt a kérdést, amire annyira nem vártam.

– Ma este különösen csendes vagy, Grace. Hogy telt a mai nap?

Letettem a villát. A számban lévő fasírtnak szivacsos íze volt, ahogy lenyeltem.

– Ma találkoztam Daniellel.

Anyu felpillantott, miközben megpróbálta megakadályozni, hogy James baba áthajítsa az ételt az asztalon. Ez volt az a pillanat, ami azt jelentette: *Ebben a házban nem ejtjük ki azt a nevet.*

Pedig a vacsoraasztalnál szinte mindenről beszélgettünk: halálról, tini terhességről, politikáról, sőt, még a szudáni vallási igazságtalanságról is – de volt egy téma, amiről soha nem beszéltünk: Daniel.

Apu megtörölte száját a szalvétával.

– Grace, Jude, szeretném, ha holnap délután segítenének a parókián. Nagyon kedvezően reagáltak a jótékonyági akcióra. Még az irodámba sem tudok bejutni, annyira tele van pakolva konzervkukoricával – kuncogott.

Megköszörültem a torkom.

– Beszéltem is vele.

Apu nevetése elhalt, mintha fulladozna.

– Azta! – mondta Charity, és villája félúton megállt a szája előtt.

– Folytasd csak a kinyilatkoztatást, Grace.

Jude hátracsúszott a székével.

– Elmehetnek? – kérdezte, és az asztalra tette a szalvétáját. Választ sem várva kisétált a konyhából.

Anyura pillantottam. *Most nézd meg, mit csináltál*, mondta a szeme.

– Borsó! – kiáltotta James. Egy maréknyit dobott az arcomba.

– Bocsánat – suttoztam, és otthagytam az asztalt.

KÉSŐBB

Jude-ot a verandán találtam meg, ott ücsörgött, és a kanapé kék gyapjútakarójába burkolózott. Lehelete fehér felhőket formált az arca előtt.

– Fagyos az idő, Jude. Gyere be.

– Jól vagyok.

Tudtam, hogy nincs jól. Kevés olyan dolog volt, ami felzaklatta. Nem szerette, amikor a lányok a suliban kegyetlen dolgokat vágtak egymáshoz, aztán azzal hárítottak, hogy „csak vicc volt”. Gyűlölte, ha az emberek hiába vették szájukra az Úr nevét, azt pedig ki nem állhatta, ha valaki azt mondta, hogy a Wild soha

nem nyeri meg a Stanley-kupát. De Jude nem ordítózott, mikor dühös volt. Csak nagyon elcsendesedett, és magába fordult.

Megdörzsöltem a karomat, hogy felmelegedjen, és leültem mellé a lépcsőre.

– Sajnálom, hogy beszéltem Daniellel. Nem akartalak feldühíteni.

Jude megdörzsölte a bal kézfején a párhuzamos sebhelyeket. Ezt sokszor csinálta. Azon tűnődtem, vajon egyáltalán tudatában van-e.

– Nem vagyok dühös – mondta végül. – Aggódok.

– Danielért?

– Érted. – Jude a szemembe nézett. Egyforma római orrunk és barna hajunk volt, de kék szemünk annyira hasonlított, hogy az már kissé kísértetiesnek hatott, különösen most, mikor annyi fájdalmat láttam a pillantásában. – Tudom, hogy érzel iránta...

– Éreztem. Az több, mint három éve volt. Akkor még csak egy kiskölyök voltam.

– Még mindig gyerek vagy.

Szerettem volna visszavágni, hogy *te is*, hiszen alig egy évvel volt idősebb nálam. De tudtam, hogy nem gonoszkodásból mondta. Egyszerűen azt kívántam, bárcsak Jude felfogná végre, hogy majdnem tizenhét vagyok; majdnem egy éve randizok és vezetek is.

Hideg levegő szivárgott át vékony pamutpulcsimon. Már éppen be akartam menni, amikor Jude megfogta a kezem.

– Gracie, megígérsz nekem valamit?

– Mit?

– Ígérd meg, ha újra látod Danielt, nem beszélsz vele.

– De...

– Figyelj – mondta. – Daniel veszélyes. Nem ugyanaz, aki régen volt. Meg kell ígérned, hogy távol tartod magad tőle.

A takaró fonalával babráltam.

– Komolyan mondom, Grace. Meg kell ígérned.

– Oké, oké. Úgy lesz.

Jude megszorította a kezem, és elnézett a távolba. Úgy tűnt, mintha millió mérfölddel arrébb járna, de tudtam, hogy tekintete a viharvert diófán nyugszik – azt próbáltam lerajzolni az órán –, amely a kertünket a szomszédétól elválasztja. Azon tűnődtem, vajon arra az éjszakára gondol-e, három évvel ezelőtt, amikor utoljára láttam Danielt – amikor mindannyian utoljára láttuk.

– Mi történt? – suttogtam. Hosszú idő telt el azóta, hogy utoljára volt bátorságom feltenni ezt a kérdést. A családom úgy viselkedett, mintha nem történt volna semmi. De a *semmi* nem elég magyarázat arra, miért küldték el Charityt és engem a nagyszüleinkhez három hétre. A családok a *semmiről* nem akarnak nem beszélni. A *semmi* nem magyarázza meg a vékony fehér heget – amilyen a kezén is van – a bátyám bal szeme felett.

– Halottakról vagy jót vagy semmit – motyogta Jude.

Megráztam a fejem.

– Daniel nem halt meg.

– Számomra igen. – Jude arca kifejezésten volt. Még soha nem hallottam így beszélni.

Beszívtam a fagyos levegőt, és rámeredtem, miközben azt kívántam, bárcsak olvasni tudnék a kifejezésten szem mögött kavargó gondolatokban.

– Tudod, ugye, hogy nekem bármit elmondhatsz?

– Nem, Gracie, nem tehetem meg.

Fájtak a szavai. Kihúztam a kezem a szorításából. Nem tudtam, mit is válaszolhatnék.

Jude felállt.

– Hagyjuk – mondta halkan, ahogy a vállamra terítette a gyapjútakarót. Felment a lépcsőn, aztán hallottam, ahogy a bejárati ajtó becsukódik. A televízió kék fénye kiszűrődött az első ablakon.

Egy hatalmas fekete kutya baktatott végig az elhagyatott utcán. Megállt a diófa alatt, és rám nézett. Nyelve kilógott a szájából, ahogy lihegett. Szeme megállapodott rajtam, és kékesen megcsillant. Vállam reszketve megereszkedett, és felnéztem a fára.

Halloween előtt havazott, de az néhány napja elolvadt, és valószínűleg már nem esik újra karácsonyig. Közben az udvarban minden mogorva volt, sárga és barna, kivéve a diófát, ami recsegett a szélben. Hamuszínű volt, és remegő szellemként állt a telihold fényében.

Danielnek igaza volt a rajzommal kapcsolatban. Minden ág rossz volt, és az alsón lévő bütyöknek felfelé kellett volna állnia. Mr. Barlow arra kért minket, hogy valami olyasmit ábrázoljunk, ami a gyerekkorunkra emlékeztet. Mikor a papíromra néztem, csakis ezt az öreg fát láttam. De az utóbbi három évben elvből elfordítottam a szememet, ha elmentem mellette. Fájt rá gondolni – fájt Danielre gondolni. Most, ahogy ott ültem a verandán és néztem, ahogy az öreg fa imbolyog a holdfényben, a gondolataim felkavarodtak, míg már nem tudtam nem emlékezni.

Amikor felálltam, a gyapjútakaró lecsúszott a vállamról. Visszapillantottam az elülső ablakra, aztán megint a fára. A kutya elment. Talán furcsán hangzik, de örültem, hogy a kutya nem figyel, ahogy átmegyek a veranda másik oldalára, és leguggolok a borbolyabokrok közé. Beszereztem egy csúnya karcolást a kezemre, ahogy körbetapogattam a veranda alatt, bár nem voltam benne biztos, hogy még mindig ott van, amit keresek. Aztán az ujjaim valami hidegbe ütköztek. Mélyebben benyúltam, és kivettem.

A fém ételdoboz olyan volt a kezemben, mint egy jégdarab. Rozsda pettyezte, de ahogy letöröltem a tetejéről a sokéves koszt, még mindig kivehető volt rajta a halvány Mickey egér rajz. Ez egy olyan időből való volt, amely mintha nagyon rég történt volna. Régen kincsesdoboz szerepét töltötte be, ahová Jude, Daniel és én rejtettük a számunkra fontos dolgokat: játék zsetonokat, baseball kártyákat és azt a különös, hosszú fogat, amit a ház mögötti erdős részen találtunk. De a doboz most egy apró fémkoporsó volt – azokat az emlékeket tárolta, amelyekről szerettem volna elfeledkezni.

Levettem a tetejét, és egy viharvert, bőr vázlatfüzetet húztam elő belőle. Átlapoztam a dohos lapokat, míg meg nem találtam az utolsó rajzot. Egy arc volt, amit újra és újra lerajzoltam, mert soha nem sikerült jól. Akkoriban olyan szőke volt a haja, hogy szinte már fehérnek látszott, nem kócos, fekete és mosatlan, mint most. Az állán volt egy gödröcske, ajkán száraz, szinte körmönfont mosoly. De igazából a szeme volt az, amit sosem sikerült visszaadnom. Egyszerű ceruzavonásaimmal soha nem voltam képes elkapni a benne rejtőző mélységet. Olyan sötét volt a szeme, olyan mély. Mint a nedves iszap a tónál, amelybe a lábujjainkat dugtuk – sársüti szemek.

EMLÉKEK

– Kell? Akkor gyere, és vedd el! – Daniel a háta mögé dugta a terpentines üveget, és oldalra lendült, mintha el akarna szaladni.

Karba fontam a kezemet, és a fa törzsének dőltem. Már így is végigüldöztem a házon, az első udvaron és a diófa körül néhányszor – mindezt azért, mert amíg dolgoztam, belopózott a konyhába, és egy szó nélkül ellopta a festékoldómat.

– Most add vissza!

– Csókolj meg! – mondta Daniel.

– Mi van?

– Csókolj meg, és visszaadom. – Megérintette a fa legalsó ágán lévő hold alakú bütyköt, és huncut vigyort villantott rám. – Te is tudod, hogy szeretnéd.

Az arcom lángolt. Tizenegy és fél éves szívem minden sóvárgásával meg akartam csókolni, és tudtam, hogy ezt ő is tudja. Daniel és Jude két éves koruk óta a legjobb barátok voltak, és én – aki csak egy évvel voltam fiatalabb náluk – azóta jártam a nyomukban, mióta megtanultam járni. Jude soha nem bánta, ha velük akartam lógni. Daniel utálta – de hát csak egy lány tudja eljátszani Amidala királynőt Daniel Anakinja és Jude Obi-Wan Kenobija mellett.

– Megmonдалak – mondtam erőtlenül.

– Nem, nem fogsz. – Daniel még mindig vigyorogva előrehajolt.
– És most csókolj meg.

– *Daniel!* – kiáltotta az anyja házuk nyitott ablakából. – Azonnal gyere, és takarítsd fel ezt a festéket!

Daniel rémült tekintettel egyenesedett ki. A kezében tartott üvegre nézett.

– Kérlek, Gracie. Szükségem van rá.

– El is kérhetted volna.

– *Gyere ide, kölyök!* – üvöltötte az apja.

Daniel keze megremegett.

– Kérlek!

Bólintottam, ő hazaszaladt. Én pedig elbújtam a fa mögé, és hallgattam, ahogy az apja üvöltözik vele. Nem emlékszem, mit mondott az apja. Nem a szavai hasítottak belém, hanem a hangja –

ahogy folytatta, egyre mélyült, és dühös vicsorgássá vált. Leültem a földre, a mellkasomhoz húztam a térdem, és azt kívántam, bárcsak tehetnék valamit.

Ez majdnem öt és fél évvel ezelőtt volt, hogy ma Barlow osztályában megláttam. Két év és hét hónappal ezelőtt, hogy eltűnt. De csak egy évvel ezelőtt, hogy hozzánk költözött. Egy évvel ezelőtt, hogy a testvérünk lett.

MÁSODIK FEJEZET

Ígéretetek, ígéretetek

MÁSNAP, NEGYEDIK ÓRÁN

Anyámnak van ez a furcsa szabálya a titkokról. Mikor négyéves voltam, leültetett, és elmagyarázta, hogy soha nem szabad titkolóznom. Pár perccel később odamentem Jude-hoz, és elmondtam neki, hogy a szüleink Lego kastélyt vettek neki a születésnapjára. Jude sírni kezdett, mire anyu újra leültetett, és elmondta, hogy a meglepetés olyasmi, amit végül mindenki megtud, a titok viszont az, amire soha senkinek nem szabad rájönnie. Egyenesen a szemembe nézett, és azzal az igazán komoly hangjával azt mondta, hogy titkolózni rossz, és senkinek nincs joga azt kérni tőlem, hogy tartsam meg a titkát.

Bárcsak az ígéretekre is ugyanezt a szabályt állította volna fel!

Az ígéretekkel az a baj, hogy ha egyszer tétlét egyet, biztos, hogy meg is szeged. Olyan ez, mint egy ki nem mondott kozmikus szabály. Ha apu azt mondja: „Ígérd meg, hogy takarodóra itthon vagy!”, a kocsbi biztosan lerobban, vagy az órád varázslatos módon megáll, és mivel a szüleid nem voltak hajlandók mobiltelefont venni neked, nem tudsz csak úgy hazatelefonálni, hogy elmondd, késni fogsz.

Komolyan, senkinek nem lenne szabad megkérnie, hogy tarts be egy ígérést – különösen úgy, hogy az illető nem veszi figyelembe az összes tényt.

Teljesen tisztességtelen volt Jude-tól, amikor megígértette velem, hogy ne foglalkozzam Daniellel. Nem vette számításba, hogy Daniel visszajött a suliba. Az ő emlékei nem azonosak az enyémmel. Nem szándékoztam újra beszélni Daniellel, csak épp az volt a baj, hogy – mivel Jude *megígértette* velem, hogy nem teszem – féltem attól, amit esetleg tenni fogok.

Ez a félelem szinte kiszorította belőlem a szuszt, ahogy a rajzterem ajtaja előtt álltam. Izzadó tenyerem megcsúszott az ajtógombon, mikor el akartam fordítani. Végül kinyitottam, és az első sorban álló asztalra néztem.

– Hé, Grace! – mondta valaki.

Ápril volt az. Az üres székem melletti helyen ült, rágógumiját csattogtatta, közben pedig a krétáit pakolta az asztalra.

– Megnézted azt a dokumentumfilmet Edward Hopperról, amit tegnap este kellett volna? Az én DVR-em totál szétment.

– Nem. Lekéstem. – Tekintetemmel átfésültem a termet Daniel után. Lynn Bishop az utolsó sorban ült, és Melissa Harrisszel pletykált. Mr. Barlow a legutóbbi, újrahasznosítást propagáló szobrán dolgozott az asztalánál, miközben a csengetés előtt még néhány diák szivárgott a tanterembe.

– Ó, a fenébe! Szerinted lesz belőle teszt? – kérdezte Ápril.

– Ez művészeti óra. Képeket festünk, miközben klasszikus zenét hallgatunk. – Még egyszer körbenéztem a teremben. – Kétlem, hogy lenne bármilyen teszt is.

– Kislány, igazán házsártos vagy ma.

– Bocsi. – Levettem a vödrömet a polcról, és leültem Ápril mellé. – Azt hiszem, túl sok minden jár a fejemben.

A fáról készült rajzom a szemetes tetején volt. Azt mondtam magamnak, hogy utálnom kellene. Azt mondtam magamnak, hogy

tépjem szét, és dobjam el. Ehelyett felkaptam, és végigsimítottam a tökéletes vonalakon, ujjammal épp a papír felett, hogy el ne maszatoljam a grafitot.

– Nem értem, egyáltalán minek foglalkozol vele – mondta April tegnap óta legalább hatodszor. – Úgy emlékszem, mintha azt mondtad volna, hogy az a Daniel jó srác.

A rajzot bámultam.

– Az volt.

Végre megszólalt a csengő. Néhány másodperccel később nyikorgva kinyílt az ajtó. Felnéztem, és arra számítottam, hogy Danielt látom majd, ugyanúgy, ahogy azt vártam, hogy összefutok vele a bevásárlóközpontban, vagy meglátom, ahogy befordul a sarkon a belvárosban, miután eltűnt.

De csak Pete Bradshaw jött be az ajtón. Negyedik órában az irodán segített. Odaintett Aprilnek és nekem, miközben egy üzenetet adott át Mr. Barlow-nak.

– Na, ő cuki – suttogetta April, és visszaintegetett. – Nem tudom elhinni, hogy ő a kémiapartnered.

Már épp én is integetni akartam, de aztán valami süppedő érzés keletkezett a gyomromban. Pete lerakta az üzenetet Barlow asztalára, és odajött hozzánk.

– Hiányoltunk tegnap este – mondta nekem.

– Tegnap este?

– A könyvtárban. Tanultunk a kémia dolgozatra. – Pete ujjával az asztalt kopogtatta. – Neked kellett volna hoznod a fánkot.

– Tényleg? – A süppedő érzés elmélyült. Tegnap este addig ültem a verandán, és Danielre gondoltam, amíg át nem fagytam, és egyáltalán nem jutott eszembe, hogy együtt kellett volna tanulnunk... és a dolgozat sem. – Bocsi. Közbejött valami. – A rajzot tapogattam.

– Csak örülök, hogy jól vagy. – Pete elvigyorodott, és előhúzott néhány összetekert papírt a hátsó zsebéből. – Átnézheted a jegyzeteimet ebédidőben, ha akarsz.

– Kösz. – Elpirultam. – Szükségem lesz rá.

– Több munkát, kevesebb beszédet! – kiáltotta Mr. Barlow.

– Később találkozunk. – Pete rám kacsintott, és kiment a tereméből.

– Biztos, hogy el akar hívni a karácsonyi bálra – súgta April.

– Kizárt. – A rajzomra néztem, és nem emlékeztem, mit is akartam csinálni. – Pete nem úgy kedvel.

– Mi van, te vak vagy? – mondta April kicsit túl hangosan.

Mr. Barlow rámeredt.

– A kréta sokkal jobb, mint a szén – mondta April, próbálva enyhíteni a helyzetet. A tanári asztal felé pillantott, aztán azt súgta: – Pete totál odavan érted. Lynn mondta, hogy Mistytől hallotta, hogy Brett Johnson azt mondta, Pete szerint jó csaj vagy, és randira akar hívni.

– Tényleg?

– Tényleg. – April a szemöldökét emelgette. – *Annyira* szerencsés vagy.

– Aha. Szerencsés. – Pete jegyzeteire néztem, aztán a rajzra. Tudtam, hogy szerencsésnek kellene éreznem magam. Pete volt az a srác, akit April „háromszoros veszély”-nek hívott: édes felsős, hokis és mintadiák. Arról nem is szólva, hogy Jude egyik legjobb barátja. Mégis furcsa volt, hogy szerencsésnek érezzem magam csak azért, mert tetszem valakinek. A szerencsének ehhez semmi köze.

Húsz perccel később, amikor még Danielnek mindig semmi jele nem volt, Barlow felkelt az asztalától, kiállt az osztály elé, és megsimogatta állkapcsáig lógó harcsabajuszát.

– Azt hiszem, ma kipróbálunk valami újat – mondta. – Olyasmit, ami a kreativitásotok mellett az elmétekre is igényt tart. Mit szólnátok hozzá, ha kérdezz-felelek tartanánk Edward Hopperről?

Az osztály egy emberként nyögött fel.

– Ó, szívás – súgta April.

– Ó, *szívás* – súgtam vissza.

EBÉDSZÜNET

Mr. Barlow újra és újra bosszúsan köszörülte a torkát, ahogy a kijavított tesztek kiosztotta. Végül visszatért a szobrához, és hatás vadász mozdulatokkal egy darab drótot egy üres kólás doboz köré tekert. Mikor megszólalt az ebédet jelző csengő, a diákokkal együtt ment ki a teremről.

April és én hátramaradtunk. A haladó művészet dupla óra volt, a félidőben ebédszünettel. De az osztályban csak mi ketten voltunk elsősök, ezért általában ebédidőben is tovább dolgoztunk, hogy megmutassuk Mr. Barlow-nak, elég komolyak vagyunk, hogy a haladó osztályba járhassunk – kivéve akkor, mikor Jude meghívott minket, hogy ebédeljünk vele és a barátaival a Rose Crest Caféban (egy, az iskola területén kívül levő kajáldában, ahová a népszerű felsősök jártak).

April mellettem ülve, görkorcsolyát ábrázoló krétarajzán, tökéletesítette az árnyékokat, míg én Pete jegyzeteit tanulmányoztam. De minél jobban próbáltam odafigyelni, a szavak annál inkább összekuszálódtak a papíron. Az a korábbi süppedő érzés mintha kavargogni kezdett volna bennem, míg valami remegő haraggá nem változott, és már semmi másra nem tudtam gondolni. Hogy mer Daniel ennyi idő után újra felbukkanni, aztán megint eltűnni? Magyarázat nélkül. Bocsánatkérés nélkül. Lezárás nélkül.

Tudtam, hogy millió magyarázata lehet annak, miért nem jelent meg aznap, de már elegendő volt abból, hogy mentségeket keressek a viselkedésére. Volt olyan, hogy kaját lopott az uzsonnázacskómból, vagy túlzásba esett az ugratással vagy elfelejtette visszaadni a rajzkellékeimet – ezeket mind hozzáírtam a számlájához, aztán hagytam annyiban. De azt nem vagyok hajlandó elnézni, hogy épp csak annyi időre kússzon vissza az életembe, hogy csalódást okozzam a szüleimnek, felbosszantsam a bátyámat, felültessem Pete-et, elrontsak egy tesztet, és valószínűleg egyest írjak kémiaiából. Annyira ostobának éreztem magam, amiért arra vesztegetem az időmet, hogy rá gondoljak, erre ő még csak nem is mutatkozik. Most már igazán látni akartam még egyszer. Csak, hogy jól beolvassak neki... vagy pofon vágjam... vagy valami még rosszabbat tegyek vele.

Daniel rajza ott hevert az asztalon, és engem gúnyolt. Utáltam, hogy olyan tökéletesnek tűnik finom, tekervényes vonalaival, amiket én sosem tudtam volna úgy megrajzolni. Felkaptam a lapot, odamentem a szemétkosárhoz, és teketória nélkül behajítottam.

– Csakhogy megszabadultam tőle – mondtam a kukának.

– Oké, most már tudom, hogy bolond vagy – mondta April. – Azt egy óra múlva be kellene adnod.

– Egyébként sem az enyém volt... már nem.

HARMADIK FEJEZET

Tabula Rasa

MI TÖRTÉNT EBÉD UTÁN

Mikor a rajzóra második fele elkezdődött, előhúztam egy tiszta, ropogós rajzpapírt, és gyorsan kanyarítottam rá egy skiccet a kedvenc macimról. Nem pontosan olyan színvonalú volt, mint a szokásos munkáim – valójában a kilencéves koromban készített rajzaim színvonalát sem érte el –, de Mr. Barlow a zéró tolerancia elvét alkalmazta azzal szemben, aki nem fejezett be időre egy feladatot. Úgy gondoltam, a silány munka is jobb, mint a semmilyen, és a Mr. Barlow íróasztalán lévő rajzokból álló kupac alá csúsztattam, mielőtt kimentem a teremből.

Ápril még ott maradt megbeszélni a portfólióját, én pedig kicsit kevesebb rossz előérzettől hajtva elballagtam, hogy megírjam a kémiaadolgozatot. Miután elhatároztam, hogy elfelejtem Danielt, a gyomrom jobban lett, de a dolgozat más térsza. Az biztos, hogy anyám *nem* fog örülni. Ebéd előtt sikerült ugyan átnéznem néhányszor Pete jegyzeteit, de még ha egész éjszaka tanultam volna, akkor is csak szerencsés esetben kapnék egy hármast. Pedig nem vagyok rossz tanuló. 3,8-as az átlagom, de a leghatározottabban állíthatom, hogy jobb agyféltekés vagyok.

A haladó kémia anyu ötlete volt. Apu szereti, ha a konyhaasztalnál festegetek. Azt mondja, a művészeti iskolában töltött napjaira emlékezteti, mielőtt elhatározta, hogy az apjához és nagyapjához

hasonlóan ő is lelkész lesz. De anyu azt akarta, hogy „hagyjam nyitva a lehetőségeimet” – ami azt jelentette, hogy legyek pszichológus vagy ápolónő, mint ő.

Becsúsztam a helyemre Pete Bradshaw mellé, és mély levegőt vettem, hogy megeresszek egy közönyös sóhajt, bizonyítandó, nem vagyok ideges, de kémiapartnerem tiszta, izgalmas illata teljesen készületlenül ért. Pete-nek tornaórája volt ötödik órában, és haja még mindig nedves volt a zuhanytól. Már korábban is feltűnt rajta a cédrusszappan és a friss dezodor illata, de aznap betöltötte az érzékeimet, és arra készítetett, hogy közelebb akarjak csúszni hozzá. Azt hiszem, volt ahhoz is valami köze, amit April mondott, hogy tetszem neki.

Kikutattam a hátizsákomból a füzetemet, és háromszor leejtettem a ceruzámat, mielőtt gondosan elhelyeztem volna az asztalon.

– Csak nem elgyengült a térded? – kérdezte Pete.

– Hogy mi? – A kémiakönyvem fejest ugrott az asztalról.

– Vizsgadrukk? – Pete felvette a könyvemet. – Mindenki kíváncsi. Látnod kellett volna, Brett Johnson csak egy fél pizzát tudott betolni ebédre. Azt hittem, az nem valami jó, de te úgy nézel ki, mintha az előbb találkozta volna a Markham Street-i szörnnel.

Összerezcentem. Ezen a viccen én soha nem nevettem. Kikapartam a könyvet Pete kezéből.

– Egyáltalán nem vagyok ideges. – Vettem egy újabb mély levegőt, és kikényszerítettem magamból egy hosszú, nyugodt sóhajt.

Pete rám villantotta egyik „háromszorosan veszélyes” mosolyát, és a könyvem megint padlót fogott. Kuncogtam, mikor felvette, és túl melegen lett, ahogy átnyújtotta.

Miért vagyok ilyen bugyuta? Most komolyan, össze kell szednem magam.

Pete-en kívül csak egyetlen srác volt, aki mellett ilyen ostobának éreztem magam, de mivel nem voltam hajlandó gondolni *rá*, inkább Mrs. Howellre figyeltem, ahogy kiosztja a tesztlapokat.

– Figyelj, Brett és én edzés után elmegyünk a Pullman's-ba bowlingozni. – Pete hosszan tartó illatával hajolt hozzám. – El kéne jönnötök.

– Nekem? – Felpillantottam Mrs. Howellre, amint lefelé fordítva elém helyezte a dolgozatot.

– Aha. Neked és Jude-nak. Jó buli lesz. – Pete megbökött és elvagyorodott. – Megveheted azt a doboz fánkot, amivel tartozol.

– Jude és én apunak kell hogy segítsünk, elvinni a ruhákat a menhelyre.

Pete a másodperc törtészéig tényleg csalódottnak tűnt, de aztán felderült az arca.

– Akkor mi lenne, ha átmennék segíteni edzés után? Meddig tarthat, pár órát? Utána mehetünk bowlingozni.

– Tényleg? Az nagyon jó lenne.

– Előre nézz! – mondta Mrs. Howell. – A dolgozat elkezdődik – megkopogtatta az óráját –, most.

Pete elvagyorodott, és megfordította a tesztlapot. Én is megfordítottam az enyémet, és ráírtam a nevem a tetejére. Végigfutott rajtam az a meleg, pezsgő érzés, mikor az ember tudja, hogy valami új és izgalmas dolog kezdődik.

NEGYEDIK FEJEZET

Isteni közbelépés

AZ ELŐCSARNOKBAN, TANÍTÁS UTÁN

– Miért nem mondtad irodalmon, te dinka? – April kikerülte a bátrak klubjának szünidei adománygyűjtő boksztát. – Én szóltam, hogy randira fog hívni!

– Ez nem randi – mondtam mosolyogva.

– Ki hívott randira? – kérdezte Jude, aki épp akkor jött ki a titkárságról, s megállt előttünk. A kérdése inkább vádnak hangzott, és arckifejezése olyan felhős volt, mint a téli égbolt az előcsarnok ablakain túl.

– Senki – feleltem.

– Pete Bradshaw! – April gyakorlatilag sikított. – Randira hívta Grace-t ma este.

– Nem randi lesz. – Éles pillantást vetettem Aprilre. – Felajánlotta, hogy ma délután, edzés után segít a parókián, azután el akar menni bowlingozni. Téged is meghívott – mondtam Jude-nak.

Jude a parókia teherautójának kulcsait csörgette a kezében. Nem voltam biztos abban, örülni fog, hogy érdeklődöm az egyik barátja iránt – főleg, ha figyelembe vesszük, ki volt az előző barátja, aki szintén tetszett nekem. De Jude arca felderült, ahogy elmosolyodott.

– Ideje volt már, hogy Pete randira hívjon.

– Látod! – April megcsípte a karomat. – Mondtam, hogy tetszel neki.

Jude játékosan megütögette Aprilt.

– Szóval *te* is jössz?

April elvörösödött.

– Ööö... nem. Nem tudok. – Kis vörös foltok gyúltak az arcán, egészen a füléig. – Nekem, ööö, nekem...

– Dolgoznod kell? – szúrtam közbe.

Tapasztalatból tudtam, hogy bármennyire is próbálnánk, képtelenek lennénk rávenni, hogy velünk jöjjön. Aprilt teljesen megalázta a gondolat, hogy Jude azt hiszi róla, hogy ránk akaszkodik. Még arra is olyan nehéz volt rávenni, hogy néha velünk ebédeljen a kávézóban, mint kutyát állatorvoshoz vinni.

– Dolgoznom kell... Aha, ööö, azt. – April fellendítette rózsaszín JanSport hátizsákját a vállára. – Indulnom kell. Később találkozunk – mondta, és eliszkolt az ajtó felé.

– Elég... érdekes csaj – mondta Jude, ahogy utánanézett.

– Igen, tényleg érdekes.

– Szóval... – Jude átkarolta a vállamat, és átvezetett egy másodikosokból álló csődületen a kijárat felé. – Mesélj még erről a randiról.

– Ez *nem* randi.

MÁSFÉL ÓRÁVAL KÉSŐBB

– Divine lelkész valóban az Úr angyala – mondta Don Mooney áhítatosan, ahogy a parókia zsúfolásig tömött termét fürkészte a tekintetével. Élelemmel és ruhával megtöltött dobozok álltak egymás hegyén-hátán – Jude-nak és nekem kellett kiválogatni őket. – Remélem, azért még erre is szükségetek lesz. – Don egy hatalmas, tonhalkonzervvel teli dobozt egyensúlyozott a karjában. – A Day's Marketből hoztam, és ezúttal az is eszembe jutott, hogy kifizessem. Felhívhatjátok Mr. Dayt, ha akarjátok. De ha nem kell...

– Köszönjük, Don – mondta Jude. – Minden adomány segít, és különösen nagy szükségünk van az olyan, proteinben gazdag élelemre, mint a tonhal. Igaz, Grace?

Bólintottam, miközben megpróbáltam még egy kabátot begyömöszölni a FÉRFI feliratú, immár domborodó dobozba. Aztán feladtam, és egy félig megtöltött női dobozba hajítottam.

– És jó, hogy eszébe jutott fizetni Mr. Daynek – mondta Jude Donnak.

Don arcán széles vigyor terült el. A férfi akkora volt, mint egy grizzlymedve, és a mosolya leginkább vicsorgásra emlékeztetett.

– Ti, gyerekek, igazán isteniek vagytok. Mint az apátok.

– Nem teszünk többet, mint bárki más – mondta Jude azon a diplomatikus hangon, amit apától tanult el, és ami egyszerre hangzott alázatosan, de elég határozottan is ahhoz, hogy ellentmondjon. Amikor megpróbálta kivenni a dobozt Don hatalmas kezéből, felnyögött. – Hú, rengeteg tonhalat hozott!

– Bármit megteszek, hogy segítsek a lelkészcsaládnak. Isten angyalai vagytok.

Nem Don volt az egyetlen, aki úgy kezelte a családjukat, mint-ha egy csapat égi lény lennénk. Apu sokszor mondta, hogy a lelkész odaát New Hope-ban ugyanabból a régi jó könyvből tanít, mint ő, a legtöbben mégis Divine lelkésztől akarták hallani az evangéliumot.

Vajon mit gondolnának, ha tudnák, hogy a vezetéknevünk régen Divinovich volt? Az ükapám változtatta Divine-ra, vagyis „istenire” a családnevét, mikor Amerikába emigrált, és a dédapámnak kapóra jött, mikor egyházi szolgálatba állt.

Én gyakran gondoltam úgy, hogy nehéz megfelelni ennek a névnek.

– Mi lenne, ha inkább maga vinné oda hátra ezt a dobozt? – Jude megpaskolta Don karját. – Segíthetne bepakolni a teherautót.

Don a rá jellemző vigyor-vicsorral masírozott át a termen a nehéz dobozzal a kezében. Jude felkapta a férfiruhákkal teli dobozt, és követte a hátsó ajtón át.

Megkönnyebbültem, amikor Don végre eltűnt. Ő ugyanis mindig a parókia körül őgylgett, hogy „segítsen”, de én általában megpróbáltam elkerülni. Ugyan nem mondtam el apunak vagy a bátyámnak, de mindig kényelmetlenül éreztem magam Don közelében. Nem tehettem róla. Lennyre emlékeztetett az *Egerek és emberekből* – ugyanolyan lassú és jóindulatú volt, de baseballkesztyű méretű mancsával egyetlen mozdulattal kiszoríthatta volna az emberből a szuszt.

Még mindig nem tudtam kiverni a fejemből, mire is képesek azok a kezek.

Öt évvel korábban történt. Jude és én (és az az illető, akinek a neve *D*-vel kezdődik és *aniellel* végződik) épp a templomot takarítottuk apuval, mikor Don Mooney először botorkált be a templomajtón. Apa annak ellenére kedvesen üdvözölte, hogy koszos volt a ruhája és búzlótt, Don azonban megragadta apát, egy rozsdás kést szorított a torkához, és pénzt követelt.

Annnyira megijedtem, hogy majdnem megszegtem a magam állította, sarkalatos „Grace nem sír” szabályt. De apa nem hátrált meg – még akkor sem, mikor pedig már csorgott a vér a nyakán. Felmutatott a nagy üveglablakra, amely Krisztust ábrázolta, amint épp bekopog egy faajtón.

– Kérjetelek és adatik nektek – mondta, és megígérte, hogy segít megszerezni Donnak azt, amire igazán szüksége van: munkát és lakhelyet.

Nem kellett hozzá sok idő, hogy Don apa legelkötelezettebb híve legyen. Azóta mintha mindenki más elfelejtette volna, hogyan ismerkedtünk meg, csak én nem.

Vajon én vagyok az egyetlen Divinovich egy csupa isteni lényekből álló családban?

ESTE

– Nem tudom, mi legyen, Grace. – Pete leeresztette apa tizenöt éves, pávakék Toyota Corollájának motorháztetejét. – Azt hiszem, itt ragadtunk.

Egyáltalán nem lepett meg, amikor a kocsni nem indult el újra. Charity és én rendszeresen könyörögtünk a szüleinknek, hogy szabaduljanak meg a Corollától, és vegyenek egy új Highlandert, de apa mindig csak a fejét rázta, és azt mondogatta: „Hogy nézne az ki, ha új kocsit vennénk, amikor ez is remekül működik?”. Persze, apu viszonylagos értelemben használta a „működik” szót. Vagyis, ha az ember elmondott egy szívből jövő imát, és megígérte az Úrnak, hogy a kocsival a szűkölködőknek segít, általában harmadik vagy negyedik próbálkozásra beindult. De ezúttal szinte biztos voltam benne, hogy még az isteni közbelépés sem fogja elindítani.

– Azt hiszem, láttam egy benzinkutat néhány háztömbnyire innen – mondta Pete. – Talán visszasétálhatnék, és hozhatnék segítséget.

– Az a benzinkút zárva van. – Ráleheltem fagyott kezeimre. – Egy ideje nem működik.

Pete végignézett az utcán, de nem sok minden látszott az utcai lámpa narancs fényfüggönyén kívül. Az éjszakai égboltot teljesen eltakarták a felhők, és fagyos szél kócolta Pete vöröses haját.

– Hogy pont ma este felejtettem el feltölteni a mobilomat!

– Legalább neked van – mondtam. – Az én szüleim viszont a huszadik században ragadtak.

Pete csak félig mosolyodott el.

– Hát, azt hiszem, megyek, és keresek egy nyilvános telefont – morogta.

Hirtelen úgy éreztem, az egész az én hibám. Csak néhány perce még azon a csuklásrohamon viccelődtünk Pete-tel, ami a kémia-dolgozat alatt tört rá Brett Johnsonra. Pete akkor rám nézett, egyszerre nevettük el magunkat, és a tekintetünk olyan kozmikusán találkozott. Aztán a kocsi egy borzalmas, zörgő hangot hallatott, és rángatózva megállt egy síkátorban, a menedékhely felé vezető úton.

– Veled megyek. – Összerezcentem, ahogy meghallottam, hogy nem túl távol betörik egy üveg. – Jó kis kaland lesz.

– Nem. Valakinek itt kell maradnia ezzel a cuccal.

A Corolla tele volt azokkal a dobozokkal, amik már nem fértek fel a teherautóra. De én nem voltam biztos abban, hogy nekem kellene ott maradnom, és megvédenem.

– Én megyek. Te már így is eleget tettél.

– Kizárt, Grace. Lelkész vagy nem, az apád megölne, ha hagynám, hogy egyedül sétálgass a városnak ezen a részén. – Pete kinyitotta a kocsi ajtaját, és betolt az ülésre. – Idebent nagyobb biztonságban és melegben leszel.

– De...

– Nem. – Pete az utca másik oldalán álló, omladozó épületre mutatott. Hallottam, hogy néhány srác kiabál egymással az egyik törött ablakon át. – Csak odamegyek, és bekopogok az egyik lakás ajtaján.

– Na persze – mondtam. – A legjobb, ha egyenesen a menhelyre mész. Kábé egy mérföldnyire lehet. – A sötét utcára mutattam. A háztömb egyetlen működő utcai lámpája alatt parkoltunk. – Az út mentén főleg lakóházak vannak és néhány kocsmá. De azoktól maradj távol, hacsak nem akarod, hogy kiverjék a fogadat.

Pete elvigyorodott.

– Látom, ismered a rossz környékeket.

– Olyasmi. – Összeráncoltam a homlokomat. – Siess... és légy óvatos, oké?

Pete kifejezetten huncut vigyorral hajolt be az ajtón.

– Ez aztán a randi, mi? – mondta, és megpuszilta az arcomat.

Elöntött a forróság.

– Szóval ez randi?

Pete kuncogott, és kiegyenesedett.

– Zárd be a kocsit. – Becsukta az ajtót, és kezét dzsekijének zsebébe dugta.

Lenyomtam a zárat, és figyeltem, ahogy Pete egy üres sörösdobozt rugdosva elsétál. Mikor elhagyta a lámpa fényét, nem láttam többé. Összehúztam magamon a kabátot, hogy ne fázzak annyira, és felsóhajtottam. Lehet, hogy rosszul alakul, de legalább épp Pete Bradshaw-val randizom. Vagy mi.

Csikorgás

Azonnal felültem. Vajon kavics csikordult a járdán? Pete már vissza is jött? Körbenéztem. Semmi. Megnéztem az utasülés felőli ajtót. Zárva. Hátradőltem, és Pete hokiütőjéhez hajtottam a fejem, ami a két első ülés között feküdt.

Majdnem rosszul lettem, mikor Don Mooney megkérdezte, jöhet-e velem és Pete-tel a Corollában. Nem tudtam megállapítani,

hogy most ennyire hülye, vagy úgy gondolja, gardedámra van szükségünk. Szerencsére Jude megmentett, és begyömöszölt egy női ruhákkal teli dobozt a hátsó ülésre.

– Itt nincs hely – mondta, és meggyőzte Dont, hogy inkább mellé és apa mellé préselődjön be a teherautóba. Ők indultak először, Pete és én pedig követtük őket, de útközben le kellett adnom egy csomagot a gyógyszerárban Maryanne Duke-nak, aki, bár fáradt volt, megkínált minket rebarbarás süteménnyel – ő készíti a legfinomabbat, amit valaha kóstoltam. Tudtam azonban, hogy sokkal szigorúbb szemmel figyeli Pete-et, mint a saját nagymamám, ezért megígértem, hogy legközelebb tovább maradok. Aztán, hogy behozzam az elvesztett időt, amikor beértünk a városba, a Markham Streeten át vezető rövidebb utat választottam. Abban a pillanatban azonban nagyon bántam ezt a döntést.

Az utóbbi néhány évben ugyan lecsillapodtak a dolgok, de a városnak ez a része egykor furcsa eseményektől és eltűnésekről volt hírhedt. Aztán menetrendszerűen, havi gyakorisággal kezdtek előkerülni a holttestek is. A rendőrség és a lapok sorozatgyilkosra gyanakodtak, mások azonban egy szőrös fenevadat emlegettek, ami éjszaka a városban portyázik. A Markham Street-i szörnynek nevezték el.

Butaság, ugye?

Ahogy mondtam, sok éve már, hogy valami igazán furcsa történt errefelé, mégis azon kaptam magam, hogy azon tűnődöm, vajon nem lett-e volna jobb, ha Don velünk jött volna. Vajon sokkal inkább vagy sokkal kevésbé érezném kényelmetlenül magam, ha vele lennék kettesben ebben a sikátorban?

Sokkal inkább!

Ezt a gondolatot azonnali büntudat követte. Becsuktam a szemem, hagytam, hogy az elmém elkalandozzon, s közben próbáltam

nyugodt maradni. Valamiért az jutott eszembe, mikor megkérdeztem az apámat, miért segített olyasvalakinek, aki bántotta.

– Ismered a neved jelentését, ugye, Grace?

– Igen. Azt jelenti: égi segítség, útmutatás vagy kegyelem – ismételt meg, amit apám mindig mondogatott.

– Senki nem élhet kegyelem nélkül. Mindannyiunknak szükségünk van segítségre – mondta. – Van különbség azok között, akik azért cselekszenek ártalmas dolgokat, mert gonoszok, és azok között, akik a körülményeik miatt kényszerülnek rossz útra. Néhányan azért esnek kétségbe, mert nem tudják, hogyan kérjék az Úr kegyelmét.

– De honnan tudod, hogy valaki rossz-e vagy csak segítségre van szüksége?

– Isten a végső bírása annak, ami a lelkünkben lakozik. De *nekünk* kötelességünk mindenkinek megbocsátani.

Az apám ennyiben hagyta a beszélgetést. Hogy őszinte legyek, meglehetősen összezavart vele. Mi van, ha az, aki bántott, nem érdemli meg a megbocsátást? Mi van, ha olyan borzalmas dolgot tett...?

Reccs, reccs.

Megint a kavics csikorgott. Most már a kocsi mindkét oldalán? Megragadtam a hokiütőt.

– Pete? – Nem jött válasz.

Zörr. Zörr.

Az ajtó fogantyúja? Mintha elektromos áram hasított volna a gerincembe, és száguldott volna végig a karomon. A szívem kalapált, és olyan nehezen vettem a levegőt, hogy fáj a tüdőm. Kikukkantottam az ablakon. Miért nem látok semmit?

Zörr, zörr, zörr.

A kocsí megrázkódott. Felsikoltottam. Magas, metsző hang visszhangzott odakint. Az ablakok úgy morogtak és jajgattak, mintha be akarnának törni. A fülemre szorítottam a kezem, és hangosabban sikoltoztam. A hang elhalt. Odakint, a mellettem lévő ajtónál, valami csörögve a betonra esett. A pulzusom a fülemben kalapált – úgy hangzott, mintha futó lépések lennének.

Csend.

A bőröm alatt minden idegszálam megfeszült. Megmozdultam, aztán megint meghallottam a zörgést. Rájöttem, hogy remegő térdem ütközött az indítóban lévő kulcsokhoz. Felnevettem, és becsuktam a szemem. Vártam, és a csendre figyeltem, közben ameddig csak tudtam, visszatartottam a lélegzetemet. Aztán egy hosszú sóhajjal kiengedtem, és kissé lazábban markoltam a hokiütőt.

Kopp, kopp, kopp.

A szemem kipattant. A karom fellendült. Fejbe vágtam magam a hokiütővel.

Egy árnyékba borult arc meredt rám a párás ablakon keresztül.

– Nyisd fel a motorháztetőt – mondta egy fojtott hang. Nem Pete volt az.

– Tűnj el! – kiáltottam, és próbáltam mélyíteni a hangomon.

– Csináld! – mondta amaz. – Minden rendben lesz, Gracie. Nyugi.

A számra szorítottam a kezem. Ismerem ezt a hangot. Ismerem ezt az arcot. Mielőtt megálljt parancsolhattam volna magamnak, azt mondtam:

– Oké. – Azzal felnyitottam a motorháztetőt.

A srác lépései meg-megnyikordultak a fagyott járdán, ahogy a kocsí elejéhez sétált. Kinyitottam az ajtót, és megláttam, hogy egy feszítővas fekszik a lábamnál. Végigfutott rajtam a hideg, ahogy átléptem felette, és követtem Danielt. Feje és válla eltűnt a

motorháztető alatt, de jól láttam, hogy ugyanaz a vacak farmer és póló van rajta, mint előző nap. Vajon van egyáltalán másik ruhája?

– Mit csinálsz? – kérdeztem.

– Mégis minek néz ki, amit csinálok? – Daniel lecsavarta valaminek a tetejét a motorban, és előhúzott egy olajos fémpálcát. – Azzal a Bradshaw gyerekekkel randizol? – Visszacsavarta a tetőt.

Annyira tárgyilagos volt, hogy azon kezdtem tűnődni, vajon nem csak álmodtam-e az egész zűrzavart. Elaludtam volna, míg Pete-re vártam? De az a feszítővas nem volt ott korábban.

– Mi történt az előbb? – kérdeztem. – Figyeltél engem?

– Nem válaszoltál a kérdésemre.

– Te sem válaszolsz az enyémre. – Tettem egy lépést felé. – Láttad, mi történt? – *Megakadályoztad, ami majdnem megtörtént?*

– Talán.

Lehajoltam a motorháztető alá, hogy jobban lássam az arcát.

– Áruel!

Daniel a nadrágjába törölte az olajos kezét.

– Csak pár kölyök szórakozott.

– Feszítővassal?

– Aha, manapság tisztára örültek.

– És azt várod, hogy ezt csak úgy elhiggyem?

Daniel vállat vont.

– Azt hiszel, amit akarsz, de én csak ennyit láttam. – Valamivel babrált a motorban. – Te jössz – mondta. – Bradshaw-val jársz?

– Talán.

– Egy igazi herceget találtál – vágta rá gúnyosan.

– Pete rendes srác.

Daniel felhorkant.

– Ha a helyedben lennék, én vigyáznék azzal a hülyével.

– Fogd be! – Megragadtam ez egyik csupasz karját. A bőre jég-hideg volt. – Hogy mersz ilyen dolgokat mondani a barátaimról?! Honnan van képed visszajönni és visszahízelegni magadat az életembe?! Ne kövess folyton! – Elrángattam az apám autójától. – Tűnj el, és hagyj engem békén!

Daniel kuncogott.

– Jó öreg Gracie – mondta. – Ugyanolyan agresszív vagy, mint régen. Mindig parancsolgatsz. „Áruld el!” „Tűnj el!” „Add vissza!” „Fogd be..” Az apukád tudja, hogy így beszélsz? – Kitépte a karját a szorításomból, és visszafordult a motorhoz. – Csak hadd engedjelek utadra, és utána soha többet nem kell látnod a mocskos pofámat.

Hátraléptem és figyeltem a mozdulatait. Danielben volt valami, ami egy pillanat alatt képes volt elhallgattatni. Megdörzsöltem a kezem, és fel-le ugráltam, hogy felmelegedjek egy kicsit. A legtöbb minnesotai jól bírja a hideget, de hogy képes Daniel egy szál pólóban kint lenni? Néhányszor megrugdostam a kavicsot, és újra erőtettem magamon.

– Áruld el... vagyis... miért jöttél vissza? Miért most, ilyen sok idő elteltével?

Daniel felnézett rám. Sötét tekintete az arcomat fürkészte. Valahogy mások voltak azok a túlságosan is ismerős szemek. Talán ahogy az utcai lámpa narancs fénye megvilágította a pupilláját. Talán ahogy pislogás nélkül bámult rám. De a szeme úgy meredt rám, mintha... éhes lenne.

Elkapta a tekintetét.

– Úgysem értenéd meg.

Karba fontam a kezem.

– Tényleg?

Daniel a motorhoz fordult, habozott, azután visszanézett rám.

– Jártál már a Modern Művészetek Múzeumában? – kérdezte.

– Nem. Soha nem voltam még New Yorkban.

– Nemrégiben ott kötöttem ki. Tudtad, hogy kiállítanak mobiltelefonokat, iPodokat és még porszívókat is? Gondolj bele, hétköznapi tárgyak, ugyanakkor műalkotások is. – Hangja lágyabbnak, kevésbé rekedtesnek tűnt. – Ahogy a vonalak hajlanak, és a részek összeilleszkednek. Funkcionális művészet, amit a kezeden tartasz, és megváltoztatja az életmódodat.

– És?

– És? – Igazán közel jött hozzám. – Valaki megtervezte azokat a dolgokat. Valaki abból él.

Még közelebb lépett, az arca csak néhány centire volt az enyémtől. Elakadt a lélegzetem.

– Én is azzal akarok foglalkozni – mondta.

A hangjában uralkodó szenvedélytől gyorsabban kezdett verni a szívem. De éhes pillantása arra készítetett, hogy hátrébb lépjek.

Daniel visszatért a motorhoz, és meglazított valamit.

– Csakhogy ez nem lehetséges. – Előrehajolt, és a nyakában lévő fekete kőmedál a motor fölött himbálózott.

– Miért?

– Hallottál már a Trenton Művészeti Iskoláról?

Bólintottam. A haladó művészet szinte minden végzőse a Trentonba akar menni. Általában évente egy diáknak sikerül.

– Ott van a legjobb ipari tervezői szak az országban. Elvittem oda néhány festményemet és tervemet. Az a nő, Ms. French végignézte őket. Azt mondta, *ígéretes* vagyok – a hangja úgy ízlelgette a szót, mintha keserű lenne –, de több gyakorlásra van szükségem. Azt mondta, ha megszerzem az érettségit és részt veszek egy megfelelő művészeti programban, ad egy második felvételi esélyt.

– Ez nagyon jó, nem? – Közelebb csoszogtam. Hogy tudja mindig megcsinálni... teljesen elfeledtetni velem, hogy dühös vagyok rá?

– Az a baj, hogy a Szentháromságban van azon kevés művészeti szakok egyike, amit a Trenton megfelelő előképzettségnek fogad el. Ezért jöttem vissza. – Rám pillantott. Úgy tűnt, akar még valamit mondani, hozzátenni valamit a történethez. Megérintette a mellkasán nyugvó medált. Egy ovális alakú, lapos, sima, fekete kő volt. – Csak épp az a Barlow már az első nap kirúgott.

– Mi van? – Tudtam, hogy Barlow dühös Danielre, de azt nem gondoltam, hogy ki is rúgta. – Ez annyira igazságtalan!

Daniel a szokásos gúnyos modorával vigyorodott el.

– Ez az egyik, amit mindig is szerettem benned, Grace. Ezt a meggyőződésedet, hogy az életben mindennek igazságosnak kellene lennie.

– Nem erről van szó. De ez annyira nem... – Megremegtem. – Jogos.

Daniel elnevette magát, és megvakarta a füle mögött.

– Emlékszel, mikor elmentünk MacArthurék farmjára, hogy megnézzük a kiskutyákat, de az egyiknek csak három lába volt, és Rick MacArthur azt mondta, meg fogják fojtani, mert nem kell senkinek? És te rávágtad, hogy „Ez annyira igazságtalan!”, és kérdés nélkül hazavitted a kiskutyát.

– Daisy – mondtam. – Imádtam azt a kutyát.

– Tudom. És ő is annyira szeretett téged, hogy szétugatta az agyát, akárhányszor elhagytad a házat.

– Igen. Az egyik szomszéd annyiszor hívta a seriffet, hogy a szüleim azt mondták, túl kell adjak a kutyán, ha még egyszer megtörténik. Tudtam, hogy senki másnak nem kellene, ezért bezártam a szobámba, mikor elmentünk otthonról. – Szípoztam egyet. –

Aztán egy nap kiszökött a házból... és valami megölte. Feltépte a torkát. – A saját torkom belesajdult az emlékebe. – Egy hónapig minden éjjel rémálmaim voltak.

– Az apám volt az – mondta Daniel csendesen.

– Micsoda?

– Ő hívta ki annyiszor a rendőrséget. – Daniel a vállába törölte az orrát. – A nap közepén rossz hangulatban kelt fel és... – Benyúlt a motorháztető alá, és valamit a helyére ütögetett. – Indítsd be a kocsit!

Elléptem, és beszálltam a sofőrülésre. Elmondtam egy gyors imát, és elfordítottam a kulcsot. A motor néhányat pöfögött, aztán asztmás köhögéshez hasonlító hangot hallatott. Még egyszer megpróbálkoztam a kulccsal, mire a koci beindult. Összefontam a kezemet, és hálát adtam az Úrnak.

Daniel becsukta a motorháztetőt.

– El kellene tűnnöd innen. – Megdörgölte a karját, amivel fekezte, olajos nyomokat hagyott a bőrén. – Legyen szép életed. – Megrúgta az egyik kereket, és elsétált.

Ahogy kiért az utcai lámpa fénye alól, kiugrottam a kocsiból.

– Ennyi? – kiáltottam. – Egyszerűen csak elmész újra?

– Nem ezt akartad?

– Nem... vagyis... nem jössz vissza a suliba?

Továbbra is hátat fordítva vállat vont.

– Mi értelme? A művészeti képzés nélkül... – Újabb lépést tett a sötétség felé.

– Daniel! – Annyira frusztrált voltam, hogy majdnem felrobantam. Tudtam, hogy meg kellene köszönnöm neki, hogy megjavította a kocsit... hogy odajött. Tudtam, hogy legalább el kellene köszönnöm, de nem tudtam kipréselni magamból a szavakat.

Megfordult, és rám nézett, a teste szinte beleveszett az árnyékokba.

– Elvihetlek valahová? Kitehetnék a menhelynél, ott kaphatsz ruhát meg valamit enni.

– Nem vagyok az a menhelyes típus – mondta Daniel. – Különböben meg néhány srácnál héderelek, odaát. – Az utca másik oldalán álló roskatag épületre mutatott.

– Ó! – A kezemre néztem. Tényleg azt hittem, hogy követett, de valószínűleg csak sétált az utcán, mikor meglátott Pete-tel. – Várj meg ott! – A kocsinhoz mentem, és feltéptem az egyik dobozt a hátsó ülésen. Beletúrtam, és egy piros-fekete kabátot vettem elő. Odavittem Danielhez, és átnyújtottam neki.

Egy pillanatig csak tartotta maga előtt, és a hímezett North Face logót tapogatta az elején.

– Ezt nem fogadhatom el – mondta, és megpróbálta visszaadni. Nemet intettem.

– Ez nem jótékonyság. Hiszen valamikor a bátyám voltál.

Daniel megrezzent.

– Túlágoston szép.

– Adnék egy másikat, de a kocsiban az összes többi holmi női. Jude-nál van a többi, de azokhoz be kell menni a menhelyre...

– Nem.

Kiáltások visszhangoztak a háttérben. Egy pár fényszóró fordult be a sarkon.

– Ez megteszi – bólintott Daniel, és beleveszett a sötétségbe.

Csak álltam, és néztem utána, míg el nem tűnt. Észre sem vettem, hogy a fényszórók megállnak a kocsim előtt, míg valaki a nevemen nem szólított.

– Grace? – Pete szaladt oda hozzám. – Jól vagy? Miért nem maradtál a kocsiiban?

A vállá felett rápillantottam a sötétségbe burkolózó, járó motorú fehér teherautóra. A fülkéiben épp csak ki tudtam venni Jude arcát. A sofőrülésben ült. Arc kifejezése üres volt, és merev, mintha kőből faragták volna.

– Beindítottam a kocsit – hazudtam.

– Jó, de mindjárt megfagysz. – Pete átkarolt, és magához húzott. Tiszta és fűszeres illata volt, mint mindig, de ezúttal nem készítetett arra, hogy közelebb akarjak húzódni hozzá.

– Kihagyhatjuk a ma esti bowlingot? – kérdeztem, és elhúzódtam tőle. – Kezd késő lenni, és nem igazán van kedvem hozzá. Esetleg máskor bepótolhatjuk.

– Persze. De tartozol nekem. – A vállamra tette a karját, és viszasétált velem a teherautóhoz. – Odabent kellemes meleg van, úgyhogy Jude-dal mész. Én viszem a Corollát, és miután kipakoltunk, hazaviszlek. Talán megállhatunk egy kávéra hazafelé.

– Jól hangzik. – De a finom kávé gondolatától felkavarodott a gyomrom, ráadásul amikor beszálltam a teherautóba, és megláttam Jude merev arcát, legszívesebben a föld alá bújtam volna.

– Nem kellett volna itt hagynia téged – morogta Jude a bajsza alatt.

– Tudom. – A fűtéshez tartottam a kezemet. – De úgy gondolta, hogy biztonságban leszek.

– Ki tudja, mi jöhetett volna erre? – Jude beindította a teherautót. Egész este nem szólalt meg újra.

B R E E D E S P A I N

The Dark Divine

Fekete bárány

AZ IGAZ SZERELEM ELSŐ GYILKOSSÁGA

*D*aniel felnézett rám. Sötét tekintete az arcomat fürkészte. Valahogy mások voltak azok a túlságosan is ismerős szemek. Talán ahogy az utcai lámpa narancs fénye megvilágította a pupilláját. Talán ahogy pislogás nélkül bámult rám. De a szeme úgy meredt rám, mintha... éhes lenne.

„Ez egy olyan könyv, amelyben megvan minden, amit szeretek: egy rosszfiú, egy bonyolult szerelmi ügy és egy olyan titok, amely miatt egészen az utolsó oldalig visszafojtott lélegzettel olvastam. Egy meglepetésekkel teli sötét komédia.”

—**BECCA FITZPATRICK**, a *New York Times* sikerlistáját vezető

Csitt, csitt szerzője

Tizennégy éves kortól ajánljuk

3 999 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

csupa feszültség